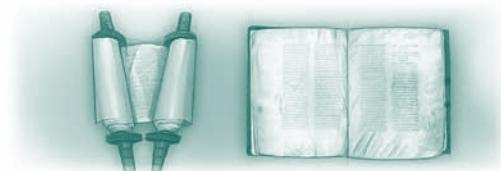

Két tanúbizonyság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 119:89; Ézsaiás 54:17;

Dániel 7:25; Zakariás 4:14; Jelenések 11:3-6, 15-18; 12:5-6, 14-15

„Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad” (Ézs 40:8)!

Az évszázadok folyamán Isten Igéjét boncolgatták, voltak, akik kételyeket ébresztettek vele szemben vagy félredobták. Leláncolva tartották kolostorokban, köztereken elégették, darabokra szaggatták. Azokat, akik hittek a Bibliában gúnyolták, nevetségessé tették, börtönbe vetették, sőt ki is végezték, mindezek dacára az Írás megmaradt. A középkori egyház üldözte a Bibliát követő, hűséges keresztényeket, Isten Igéjének világossága azonban felragyogott a sötétben. Az elnyomás és üldözés nem állította le az Ige hirdetését. Az angol bibliafordítót, William Tyndale-t perbe fogták a hitéért. Amikor megkérdezték tőle, hogy ki segített a legtöbbet neki Isten Igéjének terjesztésében, egy darabig gondolkodott, majd ezt válaszolta: „Durham püspöke”. Az előljárók megdöbbenek. Tyndale elmondta, hogy egy alkalommal a püspök a bibliafordítás egy egész szállítmányát felvásárolta, majd nyilvánosan elégette. Azonban nem tudta, hogy ezzel milyen nagy segítséget nyújtott az igazság ügyének. A szokásosnál jóval magasabb áron vette meg a Bibliákat. A nagy bevételből Tyndale azután sokkal több példányt nyomtattathatott ki, mint amennyit elégették. A porba tiport igazság újból és újból teljes erővel felragyogott. Ezen a héten a Szentírás és a keresztény hit elleni egyik leggonoszabb támadással foglalkozunk. A francia forradalom idején patakokban folyt a vér Franciaország utcáin. Párizs közterén felállították a guillotine-t, ezrek életét oltották ki. Az ateizmus államvallás lett, de Isten Igéjének tanúbizonyságát mégsem hallgathatták el.

Az e heti tanulmánnyal olvassuk el A nagy küzdelem 12-17. fejezetét!

KÉT TANÚBIZONYSÁG

Miután elolvastuk Jel 11:3-6 szakaszát, soroljuk fel a két tanúbizonyság öt ismertetőjegyét!

Zakariás próféta könyve 4. fejezetében arról olvasunk, hogy a próféta két olajfát látott az arany gyertyatartó két oldalán. A *Jelenések könyve* 11. fejezetében ugyanez a kép jelenik meg. Zakariás megtudja, hogy „Ezek ketten az olajjal fölkenetek, akik az egész föld Ura mellett állnak” (Zak 4:14, ÚRK). Az olajfák látják el olajjal a gyertyatartót, hogy világíthasson. Ez a zsoldáros szavaira emlékeztet: „Igéd mécses a lábam előtt, és ösvényem világossága” (Zsolt 119:105, ÚRK). Az olaj a Szentlélek jelképe (Zak 4:2, 6). Jelenések 11. fejezetében János látja, hogy a Szentlélek erejével hirdetik Isten Igéjét, ami világosságot áraszt a földre. A két tanúbizonyság prófétál, és az általuk megjövendölt ideig nem esik az eső. Hatalmuk van arra, hogy a vizet vérré változtassák és csapásokkal sújtsák a földet. Isten szavára Illés kijelentette, hogy nem lesz eső Izraelben, és imájára válaszul három és fél évig nem is esett (lásd Jak 5:17). Baál hamis prófétái hiába próbáltak meg véget vetni az aszálynak, de amikor Illés Istenhez fohászzkodott, eleredt az eső (1Királyok 17-18. fejezet). Isten szavára Mózes különböző csapásokat hozott Egyiptomra, a víz is vérré vált, mert a fáraó nem akarta szabadon engedni Isten népét (2Mózes 7. fejezet). Akik ártani akarnak a Szentírásnak, azokat a szájkülből kijövő tűz emészti meg. „Miután ti ilyen szóval szóltatok, imé én tűzzé teszem szavamát a szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megeméssze őket” (Jer 5:14, ÚRK)! Isten Igéje ítéletet mond elutasítóira. Szava olyan, mint a megemésztő tűz. Jn 5:39 versében Jézus kijelenti, hogy az ószövetségi Szentírás bizonyosságot tesz róla. Azt is mondja, hogy az evangéliumot hirdetni fogják majd „bizonyosságul” (Mt 24:14), a bizonyoságtétel alapja pedig az Ó- és az Újszövetség. Mindkét igében ugyanazt a *martűsz* szógyökből származó szót találjuk, mint Jel 11:3 versében.

Ki a két tanúbizonyság? E bibliai pontok és Jelenések 11. fejezetének jellemzői alapján arra következtethetünk (noha nem dogmaszerű kijelentésként), hogy a két tanúbizonyság a Szentírás Ó- és Újszövetsége, amelyek az isteni világosságot és igazságot közvetítik a világnak.

Ma sok keresztény hajlamos alulértékelni az Ószövetség jelentőségét, mint ami idejélmúlt, vagy amire az Újszövetség miatt már nincs szükség. Miért rettenetesen rossz az ilyen hozzáállás?

PRÓFÉTAI IDŐK

Vessük össze Jel 11:3, 12:5-6 és 14-15 szakaszait Dán 7:25 versével! Milyen hasonlóságokat találunk az ezekben említett prófétai időszakok között?

A két tanúbizonyság „zsákruhába öltözve... ezerkétszázhatvan napig” (Jel 11:3, ÚRK) prófétál. Ez ugyanannyi időt jelöl, mint a negyvenkét hónap, amíg a „pogányok” (az Isten igazságával szembehelyezkedők) „a szent várost tapodják” (Jel 11:2). Isten ellenségei ezerkétszázhatvan napig (42 x 30 = 1260; az apokaliptikus próféciaiban minden nap egy évet jelképez) tapodják Isten igazságát, a két tanúbizonyság, az Ó- és az Újtestamentum próféciai pedig ez idő alatt hangzanak ellenük. Amint a 4. tanulmányban már láttuk, Dán 7:25 versében az áll, hogy a Római Birodalom felbomlása után kiemelkedő kis szarv hatalma üldözi Isten népét „egy időszakra meg két időszakra és egy fél időszakra” (RÚF). Az „idő” egy év (360 nap), ami három és féllal megszorozva ezerkétszázhatvan napra jön ki. Jel 12:6 Isten népe üldöztetésének ezerkétszázhatvan napjáról szól, továbbá a 14. versben az áll, hogy „ideig, időkig és az időnek feléig”. Jel 13:5 verse negyvenkét hónapot említ, Jel 11:2-3 verseiben pedig szerepel negyvenkét hónap és ezerkétszázhatvan nap is. Ezek a próféciaik ugyanannak a történelmi időszaknak különböző aspektusait írják le. Amikor semmibe veszik a Szentírás tekintélyét, más (emberi) hatalmak emelkednek fel. Ez gyakran az Isten Igéjének hirtetői elleni üldözéshez vezet. Ez történt 538-1798 között, a pápai uralom idején, amikor a középkori egyház mély lelki sötétségbe süllyedt. Isten parancsai helyett emberi rendelkezéseket fogadtak el, emberi tradícióik árnyéka vetült az evangélium egyszerű üzenetére. A római egyház a világi hatalommal összefogva egész Európára kiterjesztette hatalmát. Az ezerkétszázhatvan nap ideje alatt Isten Igéje – két tanúbizonysága – zsákruhában járt. A bennük foglalt igazságokra a tradíció és a rituálék hatalmas rétege nehezedett, de a két tanúbizonyság tovább prófétált, a Biblia akkor sem hallgatott. Isten Igéje megmaradt még a lelki sötétség közepe is. Mindig voltak, akik nagy becsben tartották és útmutatásai szerint éltek, de Európa lakosainak tömegeihez képest ők csak kevesen voltak. A valdensek, Husz János, Prágai Jeromos, Luther Márton, Zwingli Ulrich, Kálvin János, a Wesley fivérek és más reformátorok hűségesen kitartottak amellett, amit Isten Igéjéből megértettek.

Nevezzünk meg olyan tanításokat, amelyeket ma is sok keresztény vall, pedig emberi hagyományok, nem Isten Igéje alapján állnak!

A KÉT TANÚBIZONYSÁG MEGÖLÉSE

Olvassuk el Jel 11:7-9 szimbolikus verseit! E szakasz jövődöleése szerint minek kellett megtörténnie Isten két tanúbizonyosságával, az Ó- és az Új-testamentummal?

Kr. u. 538-ra a pogány Római Birodalom összeomlott. Justinianus, keletrómai császár a polgári, a politikai és a vallási hatalmat is átadta Vigiliusz pápának. Elkezdődött a középkori egyház uralmának hosszú korszaka, ami 1798-ig tartott. 1798. február 10-én Berthier, francia tábornok bevonult Rómába, és IV. Piusz pápát fogságba vitte Franciaországba. Ez a dátum jelzi a római egyház világi hatalmának, egyben a Dániel és Jelenések próféciájában megjövendölt ezerkészsázhatvan napos/éves időszaknak a végét. Krisztus előtt mintegy ötszáz évvel Dániel ilyen pontossággal megjövendölt kétezerháromszáz évvel későbbi, sőt még távolabbi eseményeket. Valóban bizhatunk tehát a Biblia próféciáiban! Ez idő alatt az Ige bizonyágtétele életben tartotta az evangélium igazságát, ám még nagyobb veszélyek közelegtek. A feneketlen mélységből feljövő fenevad (Sátán) harcolt a Szentírás ellen. Az 1789-ben kezdődő francia forradalommal új támadásokat intézett a Biblia tekintélye ellen. A francia forradalom idején hivatalosan megalapították az ész istennőjének a kultuszát, az állam által támogatott ateista vallást, hogy azzal váltsák fel a kereszténységet. 1793. november 10-én az egész országban megtartották az ész istennőjének az ünnepét, az utcákon Bibliákat égettek. Kijelentették, hogy nincs Isten, a halál pedig örökké tartó alvás. Sátán istentelen emberek által igyekezett megölni Isten két tanúbizonyosságát, akiknek holtteste *„annak a nagy városnak az utcáján lesz, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak hívnak, ahol az ő Urukát is megfeszítették”* (Jel 11:8, ÚRK). Az igaz Istent elutasító Egyiptomban (2Móz 5:2) számos bálványt tiszteltek, Sodoma pedig az égbekiáltó erkölcstelenséget jelképezi. Az ateizmus és az erkölcstelenség forrongásának és vérontásának tombolása közepette leráztak minden normális korlátot.

Jel 11:9 verse szerint Isten két tanúbizonyosságának holtteste temetetlenül hevert *„három és fél napig”* (ÚRK). A prófétai „napok” éveket jelölnek, tehát ez három és fél valós évet jelent. A francia forradalom alatt az ateizmus a tetőfokára hágott, legalábbis mintegy három és fél évig. 1793. november 26-án adták ki Párizsban azt a rendeletet, ami eltörölte a vallást, 1797. június 17-én azonban a francia kormány hatályon kívül helyezte a vallást korlátozó törvényeit.

A KÉT TANÚBIZONYSÁG FELTÁMADÁSA

Milyen jövődölést találunk Jel 11:11 versében Isten Igéjével kapcsolatban?

A francia forradalom végén képletesen szólva Isten Igéjének újból életre kellett kelnie. A prófécia hatalmas ébredést vetített előre. Nagy félelem fogta el az embereket, amint látták, hogy az Ige ismét Isten élő hatalma lett az üdvösségre. A 18. század végén Isten elhívott férfiakat és nőket, akik készen álltak a világ végére is eljuttatni az evangéliumot. Szélsőben terjesztették a Biblia üzenetét, mint pl. William Carey, aki Indiába utazott, és több tucat indiai nyelvjárásra lefordította a Bibliát. Az Ige ereje hajtott a misszionáriusokat, akik a világ különböző pontjaira indultak.

Nem a véletlen műve volt, hogy a francia forradalom után világszerte missziós törekvések kezdődtek. Isten Igéje élő, és noha sokak számára „halottnak” tűnt, tovább élt a hívők szívében, majd ismét teljes életre kelt, amint *A jelenések könyvének* prófécija megjövendölte. „A hitetlen Voltaire egy ízben kevélyen így szólt: »Unom már hallani, amint folyton ismételtetik, hogy tizenkét ember alapította a kereszténységet. Be fogom bizonyítani, egy ember is elég, hogy véget vessen neki.« Már több nemzedék ideje telt el a halála óta. Emberek milliói fogtak össze a Biblia elleni harcban, de annyira eredménytelenül, hogy ahol korábban száz volt, most tízezer, sőt százezer példány van Isten könyvéből. Az egyik korai reformátornak a keresztény egyházzól mondott szavai szerint »a Biblia olyan üllő, amely már sok kalapácsot elkoptatott« (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 249. o.).

Mit mondanak Zsolt 111:7-8 és 119:89 versei az Igeről, és miért bízhatunk ebben?

Isten Igéjét lehet támadni, elnyomni, de eltörölni soha! Még a keresztények közül is sokan, különböző úton-módon aláássák tekintélyét, megkérdőjelezik bizonyos részeit vagy annyira hangsúlyozzák emberi oldalát, hogy elveszítse isteni jellegét, gyengíteni próbálják Isten igazságának értékét.

Soha, semmiféleképpen nem engedhetjük, hogy elkábítsanak bennünket az Isten Igéje elleni támadások. A Biblia ma is él, az emberek szívéhez szól, új életet lehel azokba, akik hajlandóak hallgatni rá és követik tanításait.

Mely próféciaik jelentik neked a legtöbbet? Miért?

AZ IGAZSÁG DIADALA

Az ellenség támadásai dacára Isten földi műve dicsőséges módon tetőzik majd. Az evangéliumot hirdetik „*minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6, ÚRK). A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem azzal ér véget, hogy Krisztus elsöprő vereséget mér a pokol erőire. Isten országa diadalt arat a gonoszság felett, az Úr az egész világegyetemből örökre eltörli a bűnt. Jelenések 11. fejezete úgy kezdődik, hogy Sátán a francia forradalom által megpróbálta elpusztítani a kereszténységet, kitörölni az emberekből az Istenbe vetett hitet, de a fejezet végén Isten országa diadalt arat a gonoszság fejedelmei és erői felett. Vigasztalás ez mindazok számára, akik Krisztus és igazsága ügyéért esnek tüzes megpróbáltatások közé.

Jel 11:15-18 szerint milyen eseményekre kerül sor az idő végén, amikor felharsan a hetedik trombita hangja?

Ennek a világnak az országai a mi Urunkéi lesznek. Krisztus győzelmet arat, a gonosz vereséget szenved. Jézus nyer, Sátán veszít. Az igazság diadalmaskodik, uralkodik. Jól tesszük, ha helyt adunk a következő kijelentésnek: „Ami emberi tekintélyen alapszik, megghiúsul; de ami Isten változhatatlan szavának sziklájára épül, örökké megáll” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 249. o.).

Jel 11:19 szerint mit látott János megnyílni a mennyben, és mit pillantott meg ott?

János tekintete előtt feltárult a menny, és amint bepillantott a szentek szentjébe, meglátta a szövetség ládáját. Az eredeti, mennyei templom mintájára készült ószövetségi szentélyben Isten dicsősége a szövetség ládáján álló két angyal között jelent meg. A szövetség ládájában volt Isten törvénye. Csakis kegyelemből üdvözülünk, hit által, de az Isten törvénye iránti engedelmeségünk mutatja hitünk valódiságát. Isten törvénye az ítélet alapja, mércéje (Jak 2:12). Ez a tény különösen fontos és időszerű lesz az idők végén (lásd Jel 12:17; 14:12).

Jelenések 11. fejezetében éles ellentét feszül a francia forradalom idején megnyilvánuló istentelenség és Isten hatalmas diadala között. Milyen üzenetet találunk ebben ma?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Amikor a vallási és világi hatóság betiltotta a Bibliát; amikor igazságait kiforgatták és mindent megtettek, amit csak ember és démon megtehet, hogy a nép figyelmét eltereljék róla; amikor azokat, akik hirdetni merték szent igazságait, hitükért üldözték, elárulták, kínozták, börtönbe vetették, vértanúvá tették, vagy arra kényszerítették, hogy fellegvárakban és a föld barlangjaiban és üregeiben keressenek menedéket – akkor a hű tanúbizonyságok gyászruhában profétáltak. De a bizonyágtevés az 1260 éves időszak alatt sem szűnt meg. Voltak a legsötétebb időkben is hűséges emberek, akik szerették Isten szavát és féltették becsületét. E hű szolgák bölcsességet, erőt és képességet kaptak Isten igazságának hirdetéséhez” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 237. o.).

„Amikor Franciaországban általánosan elvetették Istent és félretették a Bibliát, a gonosz emberek és a sötétség lelkei ujjongtak, mert elérték rég vágyott céljukat – íme egy ország, amely mentes Isten törvényének fékező erejétől... Isten Lelkének fékező ereje, amely ellenőrzést gyakorol Sátán kegyetlen hatalmán, nagymértékben visszavonatot, és így az, akinek az egyetlen öröme az emberek tönkretétele, szabad kezet kapott, hogy véghezvigye szándékát. Azoknak, akik a lázadáshoz csatlakoztak, le kellett aratniuk a gyümölcsöket, míg végül az ország már annyira megtelt bűnnel, hogy az már le sem írható borzalmai miatt. Letarolt tartományokból, romokban heverő városokból szörnyű kiáltás hangzott fel – a legkeserűbb gyötrelmek kiáltása. Franciaország megrendült, mintha csak földrengés rázta volna. Vallás, törvény, társadalmi rend, család, állam, egyház – mindent elsöpört az a szentségtelen kéz, amely Isten törvénye ellen emelkedett fel” (i. m. 648. o.).

„Ha az egyház megkerüli Isten intézkedéseit és csak részben fogadja el a fényt; ha kinyilatkoztatott feladatait csak részben teljesíti, akkor a vallás elkerülhetetlenül formasággá korcsosul és eltűnik az éltető kegyesség” (i. m. 274. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan mutatkoztak meg a nagy küzdelem elvei a francia forradalomban?
- 2) Valaki amellet érvelt, hogy nincs Isten. Azt írta, hogy „szabadon kitűzhetjük saját céljainkat, minden intellektuális határvonalon átléphetünk anélkül, hogy figyelnünk kellene a »Tilos az átjárás« táblákra.” Sokak esetében tehát mi motiválja azt, hogy tagadják Isten létét?

GERZSENYI SÁNDOR: ÓRÁNK LEJÁR

Nézd, mennyi jel, mennyi fény, mennyi árnyék!
Mind arra int: Jézusunk visszatér.
Bősz harcra kél ellenünk most a Sátán;
semmit sem ad, bárha mindent ígér.
Hogy reng a föld! Halld, miként zeng az ég!
Vedd hát ma kézbe az áldott Igét!
Nincs messze már. - Óránk lejár.
Légy hű halálig, s a szívére zár!

Várd, mint a hű szolga Jézust, a Gazdát!
Bár késni látszik, te virrasztva várd.
Tedd szorgosan, mit reád bíz a Lélek,
ünnepre készülve őrizd ruhád!
Csak nézz az Úrra és semmit se félj!
Fönn égi hon vár rád, mennyei cél.
Nincs messze már. - Óránk lejár.
Légy hű halálig, s a szívére zár!